

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Tina Beckett
Érzelmek hóvihara

Dianne Drake
Egy kis szerencse

Alison Roberts
Szókék előnyben

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Tina Beckett, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *It Started with a Winter Kiss* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Kiss Klára

© Dianne Despain, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *Rescued by Marriage* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Kőszeghy Eszter

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

© Alison Roberts, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *The Playboy Doctor's Proposal* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Kiss Gábor

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 83. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-946-4

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Tina Beckett

Érzelmek hóvihara

ELŐHANG

Tizenöt évvel korábban

Rózsaszín plusz. Ó, édes istenem!

Maura a kezébe vette a terhességi tesztet, és magasabbra tartotta. Talán csak képzelte a halvány pluszjelet a rózsaszín csík mellett. De nem, ott volt! Behunyta a szemét, és elöntötték a remény hullámai, miközben próbálta felfogni a látottakat. Megrémítette a hír, ugyanakkor boldog volt.

Gyereke lesz!

Talán a sors így jelez, hogy megmentse a Dexszel való kapcsolatát, és mindkettőjüket visszaterelje a helyes útra. Az útra, amely a középiskolában kezdődött, amíg egy tragédia össze nem törte a férfi világát – és vele együtt az övét is.

Ezt követően Dex már nem volt a régi. Maura türelmesen várt, és remélte, hogy a férfi érzelmileg visszatér hozzá, amint megbirkózik a gyászával. Dex azonban a mai napig távolságtartó maradt. Elérhetetlen.

Még akkor is, amikor szeretkeztek.

Meglehetősen furcsán élte meg a gyászt. A temetésen nem omlott össze, és nem sírt. Legalábbis a lány jelenlétében nem.

Pedig Dexnek szüksége lett volna ezekre a könnyekre. És Maurának is. Hogy tudja, a férfi még képes érezni. Szeretni.

És ha nem?

Maura megborzongott, és a kezét a hasára szorította.

Talán többet kellene tudnia a férfi érzéseiről, mielőtt beszélne neki a babáról. Nem akarta, hogy Dex csak ezért maradjon vele.

Egész életében egy érzelmileg megközelíthetetlen ember mellett élni?

Lehetetlen!

Letette a terhességi tesztet a polcra, és meredten nézte. Ha Dex már nem tudja úgy szeretni őt, mint régen, vajon képes lesz szeretni a babát? És ő hajlandó megkockáztatni, hogy ez a gyerek egy olyan apa mellett nőjön fel, aki nem tudja kimutatni az érzelmeit?

Csak egy módon derítheti ki. Fel kell hívnia a férfit, és találkozni vele, hogy megbeszéljék a dolgot. Megkérdezi tőle, szerinte hol tartanak, és hogyan látja a kapcsolatuk jövőjét.

Mi van, ha nem azt a választ kapja, amit hallani szeretne?

Akkor nincs más választása, mint hogy szakítson Dexszel, és adjon magának néhány hetet, hogy mindent átgondoljon. Csak ezután döntené el, miként mondja el neki, hogy apa lett.

Megérintette a fogkefét, amely az övé mellett állt a pohárban. Azóta nem használták, amióta ez a baba megfogant. Maura imát küldött az ég felé, hogy az a Dexter, akit ismer és szeret, visszatérjen hozzá.

Ó, annyira remélte!

Amikor kijött a fürdőszobából, felvette a mobiltelefonját az éjjeliszekrényről, és ledőlt az ágyra. Addig görgette a névjegyzéket, amíg meg nem találta Dex nevét, amelyet egy piros szívvvel jelölt meg. Igen, a szíve a férfié, amióta először megpillantotta.

És egyedül rajta múlik, hogy ez a szív épen marad-e, vagy ezer darabra törik.

Nagyot nyelt, és összeszedte minden bátorságát.

Kérlek, Dex, add azt a választ, amire szükségem van!

Még egyszer megsimogatta a hasát.

Add meg azt a választ, amelyre mindkettőnknek szüksége van!

1. FEJEZET

Hó. Remek! Már csak ez hiányzott!

Sűrű pelyhekben havazott, amikor Dexter Chamblisse kiszállt a kocsijából, és átvágott a parkolón. Láta, hogy egy hókotró valahol a kórház területén igyekszik szabaddá tenni a területet az autók és a mentők számára.

A bejárat csak ötven méterre volt. Egy nagy pelyeg a homlokára tapadt, Dex ingerülten letörölte. Bár a hó sosem maradt meg sokáig Montanának ezen részén, de sok bosszúságot okozott. Dexter ilyenkor mindig azon tűnődött, miért is maradt ebben az átkozott államban. A rövid nappalok és a fagyos tél mindig arra emlékeztette, hogy mi történhet. És arra, ami megtörtént.

De az anyja még mindig itt élt. Mivel ő volt az egyetlen életben maradt gyermeke, Dex felelősséget érzett iránta. És az anyja nem volt hajlandó elköltözni. A férfi megértette az okát, de ez nem jelentette, hogy egyet is értett vele.

Felhajtotta a kabátja gallérját a heves szél ellen, és hirtelen megcsúszott egy jégfolton.

– Basszus!

Elszorult a torka. A másodperc töredéke elég, hogy...

Ijesztő emlékek kúsztak elő a fejében lévő csukott ajtó alól, és azzal fenyegettek, hogy kitörnek, ahogy már számtalan alkalommal megtették. De ma nem engedi meg! Betegek várnak a segítségére. Az élőkkel kell foglalkoznia, a többivel majd máskor. Lehetőleg sokára.

A sürgősségi felvétel előtt egy mentőautó parkolt a felhajtón. A mentősök éppen becsapták a jármű hátsó ajtaját. Intett a vezetőülésben helyet foglaló férfinak, válaszul egy mosolyt kapott.

Azon tűnődött, vajon a lány ma dolgozik-e. És hogy ő miért pont ezen az ajtón megy be. Talán azért, mert mindig is ezt használta. Elég furcsán nézne ki, ha hirtelen más bejáratot választana.

És ez eddig működött. Mintha íratlan megállapodás lett volna, Maura és ő ritkán keresztezték egymás útját a kórházban. Még ezen az osztályon sem, ahol a lány dolgozott. Dex megérezte, ha a közelében volt. Bizsergett a bőre, a tarkóján felállt a szőr. Ilyenkor gyorsan elmenekült, általában még mielőtt megpillantotta volna Maurát. Ha nem sikerült, csak futólag intett oda neki.

A sürgősségi osztályon ma káosz uralkodott.

– Nem érdekel, hányszor kell telefonálnod, csak kerítsd elő! Most azonnal!

Dex oldalra nézett, és meglátott egy túlságosan ismerős arcot. A lány szinte futott egy hordágy után. Az arcán apró vérfolt. A kérdésére tehát választ kapott: Maura ma ügyeletben van.

Rezgett a zsebében lévő mobiltelefon. Baljós *déjà vu* érzés fogta el, és meggyorsította lépteit, hogy utolérje a lányt. Maura Findley, az exe – régi történet! – kesztyűs kezét egy beteg mellkasára szorította. Egy fiú volt, pontosabban egy tinédzser.

– Mi történt?

A lány feléje fordította a fejét, a pillantása megsemmisítő volt.

– Hol a fenében voltál, Dex? Már tíz perce próbálunk elérni.

A férfi sértőnek találta volna ezt a hangnemet, de nem Maura esetében, aki sosem tett lakatot a szájára. Amikor évekkkel ezelőtt megkérdezte tőle, hogy mi a helyzet velük – és ő nem tudott egyértelmű választ adni –, egyik napról a másikra véget vetett a kapcsolatuknak. Egy évvel később hozzámert egy másik férfihoz. Nem kellett sok idő, hogy túltegye magát rajta. És ez a mai napig zavarta Dexet.

– Most érkeztem. Az autók csak araszoltak a hóesésben. Sajnálom.

Dex remélte, hogy ez nem úgy hangzott, mintha a múltja miatt kérne bocsánatot.

Mert nem állt szándékában. Az, hogy Maura szakított vele, a legjobb dolog volt, ami történhetett. Mindkettőjükkel.

Nem illettek össze. És most sem illenek. Maura később férjhez ment, de a házassága nem sikerült. Dex hallotta, hogy elvált.

– Mellkasi sérülés és légmell. A tárgy még mindig bent van... Közúti baleset, a rossz útviszonyok miatt. Több sérült érkezése is várható.

– A francba!

A szó kicsúszott Dex száján, mielőtt viaszívhatta volna. Maura éles pillantást vetett rá, de aztán megenyhült az arca. A férfi azonban nem tartott igényt a szánalmára. Soha.

Maura és ő egy pár voltak a középiskolában. Mindenki arra számított, hogy előbb-utóbb összeházasodnak. Ő már a gyűrűket nézegette. Megtervezte az egész lánykérést. Aztán megtörtént az elképzelhetetlen, és az egész világa darabokra tört. A kapcsolatuk egy ideig még folytatódott, de ő már nem igazán volt képben.

Ahogy a hordágyon fekvő fiú felé fordult, látta, hogy a bordák jobb felső negyedéből egy jó harminc centi hosszú, horganyzott fémcső áll ki. Több lehetőség is átfutott az agyán.

A légmell életveszélyessé válhat, ha nem lépnek időben, ráadásul a mellkasi seb...

– Még jó, hogy a mentősök nem próbálták meg eltávolítani. Vigyük be az egyik vizsgálóba!

Stabilizálni kell a beteg állapotát, mielőtt sebészileg eltávolítanák a csövet.

A vizsgálóban Maura megvárta, amíg a fiú kifújta a levegőt, mielőtt leragasztotta volna a csövet, hogy megakadályozza még több levegő bejutását a mellüregbe.

Magabiztosan és szakszerűen dolgozott, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Semmit sem változott. Még mindig az a beleváló és határozott lány, akit ő egykor ismert és szeretett.

Dexter elhessegette a gondolatot.

– Hol vannak a mellkasi drének?

– A harmadik fiók jobbra.

Maura fel sem nézett, sötét lófarka jobbra-balra lengett, ahogy dolgozott.

Dex imádta a lány selymes hajában a vörösesbarna tincseket...

Bejött egy nővér, és vizsgálni kezdte az életfunkciókat. Dexter ott találta a dréneket, ahol Maura mondta. Kivett egy pár kesztyűt a falon lévő adagolóból.

– Hány sérült van még?

– Öt vagy hat. Nem tudom biztosan. – Maura ezúttal tényleg felnézett. – Legalább még egy mellkasi sérülés. Az időjárás a mentők útidejét is befolyásolja.

Ez az átkozott jég, ez az átkozott hó! Dexnek egyetlen jó dolog sem jutott eszébe a térről. Inkább lenne valahol az egyenlítőhöz közelebb az évnél ebben az időszakában. Ahol az emberek karácsonykor flip-flopban és színes ingekben sétálgatnak. Talán jövőre sort keríthetne egy brazil utazásra. Van annyi szabadsága, hogy egy teljes hónapot eltöltsön ott. Vagy jelentkezhethet az *Orvosok Határok Nélkül* szervezetéhez – Dél-Amerikába vagy Afrikába.

– Vérnyomás alacsony. Véroxigén-szaturáció alig több mint nyolcvan.

Dex megtisztította a negyedik és az ötödik borda közötti területet, és helyi érzéstelenítőt adott annak ellenére, hogy betege eszméletlen volt. Maura segített felemelni az ágy fejkéjét, és előkészítette a kanült.

– Mehet?

– Rajta! – felelte Dex.

Maura óvatosan bevezette a tűt a mellhártyaüregbe, mire az ott rekedt levegő hangos sziszegéssel távozott.

– Szép munka.

Maura ráemelte sötét szemét. Az ajkán mosoly játszott.

– Már csináltam ilyet.

– Tudom. Csak még sosem láttalak akcióban.

Legalábbis nem ilyen akcióban. És jelen pillanatban nem is lenne szabad másra gondolnia.

– Tényleg nem.

Maura mosolya eltűnt. Vagy talán eleve nem is volt ott. Gyakran azt látja, amit látni akar, gondolta Dex. A fájdalom most inkább krónikus, mint akut? De így az egyszerűbb. Különben is, Maura már rég túltette magát rajta. A házassága ezt bizonyította, még ha nem is tartott sokáig.

– Folytassuk a mellkas lecsapolását!

A csövön távoznia kell a maradék levegőnek, valamint a folyadéknak és a vérnek, hogy a tüdő ne omoljon össze. Maura megvárta, amíg a férfi a megfelelő helyre tette a csövet, majd segített rögzíteni.

– Kitűnő – mondta. – De nekem most fel kell készülnöm a többi sérült fogadására, úgyhogy őt teljesen rád bízom.

– Beviszem a műtőbe, hogy ellenőrizzük a belső sérüléseket, és eltávolítsuk a csövet. – Dexter a lányra nézett, legszívesebben kisimította volna a homlokába hullott tincset. Persze nem tette. – Hívj, ha szükséged van rám!

A lány bólintott.

Ó, a fenébe! Gyakran búcsúztak el ezekkel a szavakkal, miután addig csókolóztak, míg ki nem fogytak a szuszából. Aztán nevettek a kétértelmű megfogalmazáson.

Dex utasította a nővért, hogy vigye a beteget a harmadik emeleti műtőbe, majd intett Maurának.

– Később találkozunk.

– Minden jót, Dex!

Minden jót.

A férfi szíve elszorult. Ennyi volt. Semmi „vizontlátásra” vagy „hamarosan találkozunk”. Egyértelmű, Maura nem vágyik rá, hogy újra együtt legyen vele. Sem most, sem a közeljövőben. És ez így van jól.

Maura figyelte, ahogy az ajtó becsukódik Dex mögött. Kicsit megszedült. Ha a nővér nem lett volna még mindig itt, lerogyott volna a legközelebbi székre, hogy megnyugtassa hevesen verő szívét.

Hogy lehet ez a férfi még mindig ilyen hatással rá?

Általában nagy ívben elkerülte, ha meglátta magas alakját az osztálya felé közeledni. Nem értette, hogy érkezéskor a férfi miért vág át mindig a sürgősségi osztályon, de biztosan nem miatta.

Nem mintha ő akarná ezt. Már nem.

Örült, hogy a volt férje nem ebben a kórházban dolgozik. A válásuk részben összefüggött azzal, hogy ő nem akart Idahóba költözni, ahol Gabe-nek felajánlottak egy vezetői állást. A férje végül is az új pozíciót választotta helyette. Visszatekintve sokatmondó, hogy ő nem akart elmenni, Gabe pedig nem akart maradni. Úgy tűnik, mindig rosszul választ.

Bár az igazság kedvéért el kell ismerni, hogy Dexet szörnyű veszteség érte. De nem ez volt az igazi probléma. Hanem az, hogy nem tudta túltenni magát a tragédián, nem akart újra boldog lenni. Saját családot alapítani.

Még jó, hogy soha nem kellett beszélnie neki a babáról.

Hagyd abba! – intette magát. Most nincs itt az ideje, hogy olyan dolgokkal foglalkozz, amelyeken nem tudsz – vagy nem akarsz – változtatni.

A sürgősségi osztály ajtaja kinyílt, újabb sérültet hoztak. Egy tíz év körüli kislányt, akinek a lábszára furcsa szögben állt, nyilván eltörött.

– Vigyük a 6-os vizsgálóba! – Maura Matt Fosterre, a mentősre pillantott. – A többi sérültet is a *New Billings Memorial*ba hozzátok?

A mentős a kezét a kislány karjára tette, mintha meg akarná nyugtatni. Matt mindig csodálatosan bánt a betegekkel, és gyakran kérdezték tőle, hogy nem akar-e pályát változtatni, és ápoló vagy orvos lenni. De ő azt mondta, hogy szereti a munkáját.

Akár lehetne is köztünk valami, gondolta Maura. Matt kedves, gondoskodó, melegszívű. De sajnos csak barátságot érzett iránta, noha voltak jelek arra, hogy a férfi szívesen randizna vele.

– Azt hiszem, egy másik sérült is úton van ide. Néhányat az *Our Lady of Mercy*be irányítottak át, mivel az egy kicsit közelebb van a baleset helyszínéhez.

Tehát a mellkasi traumás valószínűleg úton van a másik kórházba. Maura érezte a szúrást a szíve körül. Nem a csalódás miatt! Az utolsó dolog, amit szeretne, hogy ma délután újra lássa Dexet.

Csakfolyamatosan emlékeztetnie kell magátra, mielőtt az agya nem a megfelelő következtetéseket vonná le.

Búcsút intett Mattnek, aki rákacsintott, és elköszönt:

– Később találkozunk!

Maura a kislányhoz fordult.

– Mi a neved?

– Marabel Campbell.

A gyerek szípotgott. Sápadt arcán és üveges tekintetén Maura látta, hogy sokkos állapotban van. Ez lehetett az oka annak, hogy nem sírt a fájdalom miatt.

– Rendben, Marabel, majd gondoskodunk róla, hogy jobban legyen. Megegyeztünk?

– Igen. – A kislány pislogott. – Az anyukám...

Maura gyomra elszorult. Eszébe sem jutott, hogy kikérdezze Mattet a családtagokról.

– Előbb gondoskodunk rólad, aztán majd kiderítem, mi van veled. – Az egyik nővérre nézett. – Utánaérdeklődne? Senki sem jött be veled, és nem tudom, hogy...

– A nagynéném voltam. Anya otthon van.

– Tudod az anyukád mobilszámát?

– A telefonom a zsebemben van.

Maura meglepődött, hogy Marabelnek ennyi idősen már saját mobilja van.

– Nem fáj a lábad, Marabel?

– A lábam... – A kislány tekintete végigvándorolt a lábán. – Nem. Miért néz ki olyan furcsán?

A sérült idegek vagy a sokk miatt a fájdalom gyakran csak késve jelentkezik. Volt azonban Maurának egy olyan érzése, hogy ennél többről van szó.

A kislány most ránézett.

– Van egy betegségem, ezért nem érzek dolgokat.

Ami sok mindent megmagyaráz.

– Tudod, hogy hívják ezt az állapotot?

A veleszületett fájdalomérzéketlenség ritka, de Maura találkozott már egy másik esettel a sürgősségi orvoscént töltött ideje alatt. Egy férfi hányingerre és izzadásra panaszkodott. Kiderült, hogy szívrohamot kapott, és egyáltalán nem érzett fájdalmat.

– Valami hosszú szó. Azt jelenti, hogy nem érzem, ha valami fájdalmat okoz nekem. Még akkor sem, ha megégetem a kezem a tűzhelyen. – Megfordította a kezét, és egy kidudorodó heget mutatott, valószínűleg egy régi égési sérülést. – Ki tudod egyenesíteni a lábamat?

Maura aggódni kezdett. Mi van, ha nagyobb a baj, mint gondolta?

– Mindent megteszünk, hogy olyan legyen, mint új korában.

Fogta a kislány mobiltelefonját, és megkereste az „anya” feliratú névjegyet.

Amikor egy nő beleszólt, nyugodtan elmondta neki, mi történt, és hol van a lánya.

– Micsoda? Ó, istenem, fogalmam sem volt róla! Marabel jól van? És a nővérem?

Az ápolónő egy cetlit tartott a kezében, rajta a kórház nevével.

– A nővérét az *Our Lady of Mercy Kórház*ba szállították. Megadom a számát.

– Máris indulok. Ó, és... Marabelnek veleszületett fájdalomérzéketlensége van.

– Igen, már elmondta nekünk. Úgy néz ki, hogy a jobb lába eltörött. Szeretném elküldeni röntgenre, ha beleegyeznek.

– Természetesen. Tegye, amit szükségesnek tart! Negyedóra múlva ott leszek.

– Nagyszerű.

– Beszélhetek vele?

– Igen, itt van mellettem.

Maura átnyújtotta a mobilt Marabelnek, aki azonnal könnyekben tört ki.

– A lábam... Mi lesz, ha nem tudok többé járni, anya? És úszni sem?

Maura nem hallotta, mit válaszolt Mrs. Campbell, de úgy tűnt, sikerült megnyugtatnia a gyereket. A kislány a végén már kuncogott.

– Én is szeretlek, anya. Nemsokára találkozunk.

Maura hívta a kórház ortopéd sebészét, és megkérte a nővért, hogy lépjen kapcsolatba a radiológiai osztállyal.

Bevitte a kislányt a vizsgálóba, és ellenőrizte az életfunkcióit. Minden rendben volt. Talán azért,

mert nem érezte a lábán lévő sérülést. Normális esetben a vérnyomás a stressz vagy a fájdalom hatására megemelkedik.

Talán azt kellene kívánnia, hogy a szíve kevésbé legyen fogékony a fájdalomra, gondolta Maura. Talán akkor nem követne el annyi hibát.

Például elmondta volna Dexnek az igazat? És egy évvel később nem ment volna hozzá Gabehez?

Valószínűleg nem. De a fájdalom gyakorlati célt szolgál. Figyelmeztet a veszélyre, és az emberek megtanulják, hogyan védhetik meg magukat a további sérülésektől. Hogy ne ismételjék meg a múlt hibáit.

2. FEJEZET

Nyolc órával később Dex elhagyta a kórházat, és átvágott a megtisztított parkolón. Halálosan fáradt volt. Legalább már nem havazik!

Egy káromkodásra felkapta a fejét, és látta, hogy valaki vastag piros gyapjúkabátban, mélyen a homlokába húzott kötött sapkában egy autó hátsó kerekét rugdossa.

A gumi lapos volt.

Teljesen lapos.

Dex elmosolyodott, bár szánalmat érzett.

– Segíthetek?

– Várom a vontatót. A pótkerekem is használhatatlan.

A nő megfordult.

Még lejjebb húzta az arcába a sapkáját, mintha próbálná eltitkolni a kilétét. Elkésett. Dex bárhol felismerte volna fitos orrát és szeplőit.

– Maura? Sejtettem, hogy te vagy az.

– Nos, én vagyok, noha most azt kívánom, bárcsak valaki más lennék. Bárki!

A szavak mintha gyomorszájon vágták volna, ami meglepte Dexet. Megtanulta, hogy a reakcióit kordában tartsa.

Az anyja gyakran dorgálta őt a közömbössége miatt. Igaza volt. De ez nem változtat semmin. Ha nem lett volna aznap beteg, és este nem kell otthon maradnia... Az apja felajánlotta, hogy elhalasztják a mozit egy másik alkalomra. De már megvoltak a jegyek, és Dex nógatta őket, hogy menjenek el nyugodtan nélküle. Az anyja úgy döntött, hogy vele marad. A család többi tagja autóba ült. Akkor történt...

Maura szavai zökkentették ki borús gondolataiból.

– Látom, nem figyelsz...

– Mi lenne, ha leszerelném a kereket, és elvinném egy műhelybe?

– Ezt nem kérhetem tőled...

– Nem is kérted. Én ajánlottam fel.

Kizárt, hogy elmenjen, és itt hagyja a lányt egyedül várakozni a hidegben.

Maura aranyosan nézett ki piros kabátjában és piros sapkájában. Sötét haját fújta a szél, a fülcimpáiban látszottak a finom aranykarikák.

– Ha tényleg nem bánod. Egyébként hogy van a betegünk?

– A légmelles? Minden gond nélkül eltávolítottuk a csövet. Meglepő módon nem okozott komolyabb bajt.

– Nagyszerű.

– Igen, az. Rendkívül szerencsés fickó. Hol van a kocsiemelő?

Maura a csomagtartóra pillantott, és grimaszolt.

– Hát, valahol... ott van. Várj, mindjárt!

Megnyomott egy gombot a kulcstartóján, és a csomagtartó fedele felpattant. Dex belekukkantott. Tele volt áttetsző táskákkal, amelyekben takarók voltak. Kötött takarókkal.

Most már értette Maura tétovázását.

– Mi ezek?

A lány megvonta a vállát, zavartnak tűnt.

– Egy anyaoththonba akartam vinni őket.

Dex megtapogatta az egyik csomagot, amelyben egy rózsaszín és kék takaró lapult.

– Te csináltad?

Emlékezete szerint a lány soha nem kötött, amikor együtt voltak. De vajon mennyire figyelt oda rá? Vagy inkább magával foglalkozott?

– Igen, a szabadidőmben.

A válása óta? Dex nem akarta elképzelni, hogy esténként Maura egyedül ül a kanapéján, és takarókat kötöget olyan nőknek, akik még nála is magányosabbak. Vagy talán nem is magányos. Talán minden este más férfival randizik. Vagy kapcsolatban él...

Ez a gondolat még kellemetlenebb volt, mint az előző, ezért gyorsan elhessegette.

– A műhely felé menet elvihetnénk a takarókat, úgyis ki kell vennünk őket a csomagtartóból, hogy hozzáférjünk az emelőhöz. Várj, hozom a kocsimat!

– Nem kell ezt tenned. Tényleg nem.

– A délutánom hátralévő része szabad, úgyhogy nem probléma. Csak egy perc az egész.

Dex nem várta meg Maura tiltakozását, hanem a kocsijához sietett. Beindította, és odahajtott, ahol a lány parkolt. Kinyitotta a hátsó ülés ajtaját, odasétált Maurához, felkapott egy kupac takarót, és bepakolta őket a saját autójába.

Maura egy percig nézte, tétovázott, mintha nem tudná, mit tegyen, aztán segített.

– Biztos vagyok benne, hogy ez az utolsó dolog, amit a szabadidődben csinálni szeretnél.

– Nincs programom, úgyhogy semmi gond.

Dexnek a munkán kívül általában nem sok dolga volt.

Hamarosan mindent átpakoltak, majd felemelte a csomagtartó alsó borítólappját, hogy hozzáférjen a pótkerékhez. Csak egy fémfelni volt ott, gumiabroncs nélkül. Semmit sem lehetett kezdeni vele. De legalább az emelő és a kerékanyakulcs ott volt, ahol lennie kellett.

Rövid időn belül eltávolította a kerékanyákat, és egy rántással lehúzta a kereket. Bepakolta a csomagtartójába, és lecsapta a fedelét.

– Mehetünk?

Maura bólintott.

– Még egyszer köszönöm.

Dex kinyitotta az utasoldali ajtót, és megvárta, amíg a lány beszáll.

– Tényleg nem gond.

Legalábbis remélte, hogy nem az. Legutóbb, amikor egy autóban ült Maurával...

Aznap volt, amikor szakítottak. Maura egyáltalán nem hagyott neki semmiféle mozgásteret. Egy ideje már sejtette, hogy a lány belefáradt a kapcsolatuk kilátástalanságába. De benne az eljegyzésre, az esküvőre vonatkozó tervek a családjával együtt meghaltak. És amikor bevallotta, hogy nem tudja, van-e közös jövőjük, Maura könnyes szemmel közölte vele, hogy vége.

Azzal távozott, hogy soha többé vissza se nézzen.

Jobb nem gondolni arra a napra!

Elhagyták a kórház területét, és Dex ráfordult a Central Avenue-ra, a városközpont felé. Beírta a navigációs rendszerbe a lánytól kapott címet. Nem volt messze, alig öt mérföldre.

– Mikor kezdted ezt csinálni?

Dex fejével a hátsó ülés felé bökött.

– Körülbelül három évvel ezelőtt. Egy barátom mesélt nekem az anyaoththonról, és megfogott a dolog, ezért...

Maura elhallgatott, és ránézett a férfira. Már egy éve elvált, tehát ha három éve kezdte kötni a takarókat, akkor valami más lehet emögött.

– Feltételezem, hogy a kocsiban lévők nemrég készültek.

– Az elmúlt négy hónapban. Optimális körülmények között hetente kettőt is megcsinálok.

– Sokat köthetsz.

A lány mosolyogva nézett a férfira.

– Valójában horgolom őket.

– Van különbség?

Dex akaratlanul is viszonzta a lány mosolyát. Jólesett. Nem sok dolog volt az utóbbi időben, ami felderítette.

– A kötőtűket párban használják, és egyenesek. A horgolótűnek horga van.

– Mint egy csontorog?

Maura felnevetett.

– Azt hiszem, ahhoz lehetne hasonlítani. – Kinézett az ablakon. – Csak néhány háztömbnyire van jobbra. A Nadia Ram Anyaotthon.

– Nadia Ram az alapító?

Maura egy másodpercig habozott.

– Nem. A családja az ő emlékére alapította a központot.

Csak ennyit mondott, de Dexen kellemetlen érzés lett úrrá. Nadia családon belüli erőszak áldozata lett? Ó, a fenébe! Talán... Maura is?

A vérnyomása az egekbe szökött a gondolatra, hogy valaki bántotta őt fizikailag vagy érzelmileg.

– A férjed ugye nem... Ő nem...

Dex nem tudta befejezni a mondatot.

– A volt férjem. És nem, ő nem... – Maura tétovázott. – Évekkel ezelőtt elvetéltem. Nehéz időszak volt, és soha nem tettem túl magam rajta. A barátnőm azt javasolta, hogy segítek ennek az anyaotthonnak, ahol csecsemők és gyerekek is vannak.

Elvetélt. Mikor? Emiatt ment tönkre a házassága? De Maura hangja elárulta, hogy nem kíván erről a témáról beszélni.

A GPS jelezte, hogy mindjárt megérkeznek. És valóban, a jobb oldalon feltűnt egy egyszerű téglapépület. Nem volt rajta felirat, csak egy kisbabát tartó anya absztrakt ábrázolása. Érthető, miért nem akarják reklámozni a létesítményt, bár Dex biztos volt benne, hogy a legtöbb helyi lakos pontosan tudja, mire szolgál az épület.

– Van egy parkoló és egy bejárat a ház mögött. Oda szoktam vinni a holmikat.

– Oké.

Dex ráfordult az épület hátsó részéhez vezető keskeny kocsifelhajtóra, és meglepődve látta a két hosszú ablaksort és a téglából épített, egyszerű székekkel megasztalokkal berendezett teraszt. Volt egy üvegezett veranda is. Farmernadrágos fiatal nő ült egy hintaszékben egy kisbaba fölé hajolva. Amikor felemelte a fejét, még ebből a távolságból is két, keskeny heg látszott a bal arcán. A bal karján tengerészkék heveder volt. Dexnek nyelnie kellett.

Mire számított? Vidám légkörre, finom csészékből teázó hölgyekre?

Maura intett, és amint az autó megállt, felkapott egy csomagot a hátsó ülésről, és kiugrott a járműből. Dexet a kocsiban hagyta. Odasétált a nőhöz, aki kiságyba tette a babát, majd kinyitotta az ajtót Maurának. Megölelték egymást. Maura kinyitotta a táskát, és kivette belőle a takarót. A fiatal anya megnézte, majd újra megölelte Maurát. Aztán mindketten odamentek a kiságyhoz, és Maura rámosolygott a babára.

Dexnek eszébe jutott a vetélés.

Erről nem tudott semmit, pedig a kórház az információk aranybányája. Őt azonban nem érdekelték a pletykák.

Sok minden történt azóta, hogy ő és Maura szakítottak. Legalábbis ami a lányt illeti. Férjhez ment, elvesztett egy gyereket, elvált, és ki tudja, még mi minden. És most orvos a sürgősségi osztályon. Ez nem lepte meg. Amikor még együtt voltak, gyakran beszéltek arról, hogy orvosi egyetemre mennek.

Maura most megfordult, ránézett, és mondott valamit a nőnek. Aztán kinyitotta a rácsos ajtót, és visszament a kocsihoz. Letekerte az ablakot.

– Sajnálom. Ez a fiatal anya a szüleit várja, hogy hazavigyék őt és a babát Kalispellbe. Aggódtam, hogy a defekt miatt nem tudok elbúcsúzni tőle.

Kalispell Montana északnyugati részén fekvő, jó négyszáz mérföldre Billingsstől.

– Milyen jó, hogy mégis sikerült.

– Neked köszönhetem. – Maura olyan pillantást vetett rá, amit Dex nem tudott értelmezni, majd azt mondta: – Bemegyek, hozok egy kék takarót, hogy bevihessem a takarókat, és már indulhatunk is.

– Meg akarod várni a barátnőddel, amíg a szülei ideérnek?

– Csak meg akartam győződni róla, hogy jól van, és hogy tényleg érte jönnek. A kapcsolatuk

az elmúlt években a férje miatt meglehetősen feszült lett. Úgy tűnik, a szülők joggal tápláltak fenntartásokat.

Ami azt jelenti, hogy a férfi valóban bántalmazta a feleségét.

– A fenébe! Remélem, az a szemét megkapja, amit megérdemel.

– A felesége nem tesz feljelentést. Csak ki akar szállni a kapcsolatból.

Tehát a férfi ugyanezt megteheti egy másik nővel is. A gondolat feldühítette Dexet.

– A hatóságok nem tesznek semmit?

– Nem, mert a feleség azt állítja, hogy leesett a biciklijéről. Beszéltek a férjjel, de valószínűleg tudod, hogy az mennyit ér.

Dex találkozott már néhány csonttöréssel, amely családon belüli erőszak miatt következett be, és pontosan tudta, Maura miről beszél. Ami dühítette. De azt is megértette, hogy a fiatal nő arra vágyik, hogy egyszerűen csak elmeneküljön, és soha többé ne kelljen szembenéznie a férjével, ami szinte biztosan bekövetkezne, ha vádat emelnének ellene.

– Ismerek ilyen eseteket. – Dex ismét a nőre nézett, aki most a karjában tartotta a kisbabáját.

– A kicsit is bántotta?

– Nem, szerencsére nem. Erre való ez a központ. A nők itt menedéket találnak. A legfontosabb az, hogy elhagyták a bántalmazójukat. Ezért a hangsúlyt a mentális és a fizikai felépülésükre helyezzük. Hogy elég erősek legyenek ahhoz, hogy egyedül is megbirkózzanak az élettel.

Dex bólintott.

– Miért nem visszük be együtt a takarókat? Mármint ha én egyáltalán beléphetek.

Egyes otthonok nagyon szigorúan ellenőrzik, hogy kit engednek be – és nem véletlenül. Néhány nő ugyanis poszttraumás stresszben szenved.

– Az előcsarnokba bárki bemehet az utcáról is. Az intézményen belül azonban védett közösségi terek vannak.

Nagyon okos!

A takarókat bevitték a házba. A pult mögött álló nő mosolyogva üdvözölte őket.

– Szia, Maura! Sikerült még találkoznod Celiával?

– Igen. Örülök, hogy a szülei hamarosan itt lesznek érte.

– Mi is.

A fiatal szőke nő tekintete Dexre vándorolt.

– Ó, bocsánat! – mondta Maura. – Ő dr. Chamblisse, az egyik orvos a kórházamból. Defektet kaptam, és ő felajánlotta, hogy elhozza a takarókat.

– Örülök, hogy megismerhetem, dr. Chamblisse. – A nő a kezét nyújtotta. – Corbin vagyok.

– Szólítson Dexnek!

– Köszönöm. – Corbin a férfinál lévő csomagokra pillantott. – Csak tegye az asztalra! – Mindketten letették a takarókat. – Amióta szállítod ezeket a takarókat, a lakóink folyton a nevedet kérdezik, Maura. Érthetetlen számomra, miért nem akarod, hogy köszönőkártyákat küldjenek neked.

– Mert ez nem rólam szól, hanem róluk. De jólesik, hogy örülnek az adományoknak.

– Örülnek bizony. Különösen a babatakaróknak.

Dex emlékezett azokra az időkre, amikor még úgy képzelte, hogy egyszer gyerekei lesznek. De ennek vége. Örökre.

Corbin összeszedett néhány takarót, és a kézikocsira tette.

– Vannak más önkéntesek is, akik hasonló holmikat adományoznak? – kérdezte Dex.

– Néhányan varrnak paplant vagy plüssállatokat, illetve párnahuzatot a gyerekeknek. A szobáink szükségyszerűen eléggé spártaiak, de ezek az adományok egy kis otthonosságot teremtenek, ami megkönnyíti a nők helyzetét, és reményt ad. És ez olyasvalami, amit magukkal vihetnek, amikor új – és remélhetőleg jobb – életet kezdenek.

– El tudom képzelni, hogy értékelik az ilyen dolgokat.

A kép, ahogy az anyuka a melléhez szorította Maura takaróját, mintha valami mentőöv lenne, Dex agyába vésődött. Hosszú idő lesz, mire elfelejti.

Ő mit tesz valójában másokért a sebészi munkáját leszámítva? Semmit. Legalábbis semmi ilyet. Talán el kellene gondolkodnia azon, hogyan tudna visszaadni valamit abból, amit kapott. Például felajánlhatná a szolgálatait valamelyik orvosi segélyszervezetnek, amire már korábban is gondolt.

De talán itt az ideje, hogy ne csak eljótsszon ezzel az ötlettel. Itt az ideje, hogy segítsen azokon, akik nem tudnak segíteni magukon.

Dex a műhelybe vezető út alatt hallgatott. Vajon megbánta, hogy segített? – tűnődött Maura. Talán az anyaotthonba tett kiruccanás miatt érzi magát kényelmetlenül? Nem könnyű olyan nővel találkozni, akinek az arcát megvágta valaki, aki állítólag szerette őt. De Celia Davis lelki sérülései valószínűleg sokkal komolyabbak, mint a kívülről látható sebek. Legalább a gyermeke megmenekült attól, hogy lássa, amint az anyját bántalmazzák.

Amikor Maura elvesztette a gyermekét, teljesen összetört, pedig valójában meg kellett volna könnyebbülnie. Mintha az utolsó szál is elszakadt volna, ami összekötötte Dexszel. Hetekig sírt, és csak a családjának meg a legközelebbi barátainak mesélte el, mi történt. A *Billings*ben senki sem tudott a veszteségről.

Dex nem kérdezte, hogy kinek a gyereke volt. Remélte, a férfi azt feltételezi, hogy a volt férjéé. És ha nem?

Ami történt, azon már nem lehet változtatni. És Dex nem sok választási lehetőséget hagyott neki, amikor még együtt voltak. Talán a férfi mélyen legbelül tudta, hogy valami nincs rendben, de nem akart szembenézni vele... Talán ezért vonakodott annyira attól, hogy elmélyítse a kapcsolatukat. Ő meg természetesen nem akarta, hogy szerelem nélkül elkötelezze magát mellette.

Az apja és a testvérei halála megváltoztatták Dexet. A baleset utáni napon a férfi olyan szenvedélyesen szeretkezett vele, ami mélyen megérintette Maurát. De azután egyre kiegyensúlyozatlanabbá, távolságtartóbbá vált. Ki hibáztathatta volna érte? Idővel azonban minden egyre rosszabb lett. Dex valósággal idegenné vált.

Ezek után ő egyszerűen megtartotta magának a titkát. Ha most elárulná, azzal nem érne el semmit.

Mi lett volna, ha nem vetél el?

Beszélt volna Dexnek a babáról?

Igen, mindenképpen. Még a szakítás után is terveket szőtt. Aztán elvesztette a gyereket, és minden reménye semmivé foszlott.

– Minden rendben?

A férfi hangja zökentette ki a gondolataiból. Maura látta, hogy megérkeztek a műhelybe.

– Ha ki akarsz tenni engem és a kereket, hívhatok valakit, aki később értem jön.

– Nem okoz gondot a várakozás. Hacsak nincs valami okod, amiért te nem akarod.

– Semmi ilyen. Csak nem szeretném elrontani a délutánodat.

– Mint mondtam, nincs különösebb tervem, úgyhogy ez nem probléma.

Milyen szomorú, hogy úgy tűnik, egyiküknek sincs már igazi magánélete.

Nos, ezt ő maga választotta, gondolta Maura. Két kapcsolata is kudarcot vallott, és nem volt kedve egy harmadikat kezdeni. Vagy feleleveníteni a régit. Rájött, hogy a Gabe-bel való házassága csak kísérlet volt, hogy betöltse a vetélés és a Dexszel való szakítás után tátongó űrt. Nem lett volna szabad feleségül mennie hozzá.

Matt Foster, a mentős tett néhány célzást, amelyekre Maura szándékosan nem reagált. Nem akarta tönkretenni a barátságukat azzal, hogy úgy randizik vele, hogy már az elején tudja, semmi sem lehet ebből a kapcsolatból. Meg kell törnie az ördögi kört, mielőtt még pusztítóbbá válna.

A szerelő azt ígérte, hogy egy órán belül megragasztja a gumit.

Egy óra. Maura azt remélte, hogy gyorsabban megy, és talán negyedóra alatt végeznek.

Tehát beült Dexszel egy közeli étterembe. Eszébe jutottak a gimnáziumi évek. A fiú a baseballcsapatban játszott, és Maura minden meccsen a lelátón ülve bálványozta őt. Amikor Dex elhívta a végzősök báljába, teljesen odáig volt az örömtől. Az a fiú annyira magabiztos volt. Biztos abban, hogy mit akar.

Dex még mindig nagyon jól nézett ki. Valójában még vonzóbbá vált az évek során, napbarnított bőrével, magas arccsontjával. Meg az a halványzöld szempár!

Annak idején a tekintete melegebb volt, nem olyan hűvös, mint most. A vele szemben ülő férfinak finom ráncok gyűltek a szeme sarkában, bár ritkán látta mosolyogni. A szemöldöke között is mély redő húzódott. Ettől tűnt elutasítónak. Szinte dühösnek.

Maurában felébredt a vágy, hogy meggyógyítsa Dexet. Hogy ne szenvedjen tovább. De ez tizenöt évvel ezelőtt sem sikerült. Maurának elég élettapasztalata ahhoz, hogy tudja, most sem tudna segíteni rajta. A férfinak magától kell meggyógyulnia.

Ha egyáltalán akar.

A tragédia után Dex mennyire gyűlölte a havat! Kerülte, hogy kimozduljon otthonról, ha havazott.

Még mindig gyűlöli?

Persze ennek ellenére vezet, mert Montanában szinte lehetetlen elkerülni a havas és jeges útviszonyokat.

Maura összerezzent, amikor rájött, hogy Dexre mered. De a férfi az ablakon bámult ki, és nem is törődött vele. Valószínűleg mostanra már megbánta, hogy felajánlotta a segítségét.

– Nagyon sajnálom, hogy ilyen sokáig tart.

– Semmi gond. Amúgy is szerettem volna enni valamit, és valószínűleg te is, ha neked is olyan mozgalmas napod volt, mint nekem.

– Elég hektikus volt. A havazás miatt a súlyos közúti baleset mellett több kisebb is történt.

– Nincs halálos áldozat?

– Tudtommal nincs.

– Hála istennek!

Vajon a családjára gondolt? Egészen biztos, hogy senki sem tudja túltenni magát az ilyesmin. Annak idején türelmesebbnek kellett volna lennie Dexszel?

A pincérnő már felvette a rendelésüket, és Maura feszengve várta, hogy végre meghozzák az ételt. Percről percre kényelmetlenebbül érezte magát.

– Sajnálom, hogy elvetéltél – szólalt meg váratlanul Dex.

Elszorult Maura torka, és elhomályosult előtte a világ, de visszapislogta a könnyeit.

Lassan vett egy nagy levegőt, és megpróbált közönyös arcot vágni.

– Régen történt.

– De még mindig fáj.

– Igen.

Jól emlékezett azokra az időkre, amikor levegőt venni is nehezebbé esett. Kétségbeesetten akarta a gyereket, a szakítás ellenére, annak ellenére, hogy egyedül kellett volna felnevelnie. És Dex nélkül kellett megbirkóznia a baba elvesztésével. Azon a reggelen, amikor a vetélés történt, a fürdőszobája padlóján feküdt, és addig zokogott, amíg el nem fogytak a könnyei.

Gyors egymásutánban elvesztette Dexet, majd a gyerekét.

És bár régen történt, az akkori fájdalom újra meg újra a felszínre tört. A kínzó kérdésekkel együtt. Mi lett volna, ha... Mi lett volna, ha minden másképp alakul? Ha Dex ott állt volna mellette, amikor elvetélt?

A múltat nem lehetett újraírni. Megmásíthatatlan.

És ha okos, mindig emlékezni fog erre.

Dexet már azelőtt elvesztette, hogy szakított volna vele. Valószínűleg akkor, amikor az apja és a testvérei meghaltak abban a szörnyű balesetben. Az elválás folyamata megállíthatatlan volt.

Nincs visszaút, hogy meg nem törtéنتé tegyék a múltat. Bármilyen próbálkozás csak régi sebeket tépne fel, és még több fájdalmat, bánatot okozna neki, és valószínűleg Dexnek is.